

Nieuwsbrief PS Updates

Nummer 14, 2026

Redactie: Mr. H. Vosselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:3720](#) 08-04-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:6278](#) 19-03-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:2629](#) 18-03-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1248](#) 18-03-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:3054](#) 12-03-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:2985](#) 05-03-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:1779](#) 26-02-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:2523](#) 13-02-2026

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte is schuldig aan moord: hij heeft het hoofd van zijn moeder afgehakt. Hij is echter niet strafbaar, hij wordt ontslagen van alle rechtsvervolging en krijgt een tbs-maatregel met verpleging van overheidswege opgelegd. De partner van de vrouw heeft haar lichaam kort na de moord in een groot bloedbad zonder hoofd aangetroffen. De man krijgt affectieschade toegekend. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit de onderbouwing bij de vordering genoegzaam van een voldoende nauwe band tussen de benadeelde partij en het slachtoffer. Zij hadden sinds oktober 2013 een relatie en woonden sinds november 2017 in dezelfde stad op enkele minuten afstand van elkaar. Het ontbreken van een gemeenschappelijke huishouding op één locatie staat in dit geval niet in de weg aan het oordeel dat hij de levensgezel was van het slachtoffer zodat de rechtbank die vordering dan ook zal toewijzen. Verder staat vast dat hij direct is geconfronteerd met de ernstige gevolgen van de daad van de verdachte en dat dit een hevige emotionele schok bij hem heeft teweeggebracht. De man krijgt € 40.000 aan shockschade toegekend. Hierbij heeft de rechtbank rekening gehouden met de bedragen die door Nederlandse rechters in vergelijkbare gevallen zijn toegekend, zoals ook neergelegd in de zogenoemde Rotterdamse schaal.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:3720

Zaaknummer: 10-118783-25

Rechters: A.M.H. Geerars, E. Boersma en mr. dr. E. van Vliet

Wetsartikelen: 6:108 BW en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In 2011 is een bijrijder gewond geraakt bij een verkeersongeval. De WAM-verzekeraar van de auto waar de bijrijder in zat heeft de aansprakelijkheid richting de bijrijder aanvaard. Hierna is langdurig onderhandeld in het kader van de afwikkeling van de letselschade en zijn er in de tussentijd voorschotten aan de man beschikbaar gesteld. In 2017 is door de verzekeraar een namens haar ondertekende vaststellingsovereenkomst (VSO) aan de bijrijder voorgelegd waarbij de schade werd vastgesteld op € 393.000. Na een second opinion heeft de opvolgend belangenbehartiger aan de verzekeraar laten weten dat de bijrijder niet akkoord gaat. Tot 2021 is opnieuw onderhandeld en zijn onafhankelijke onderzoeken verricht. Na een mediationtraject is door beide partijen een VSO gesloten (door beide partijen getekend) waarbij de schade is vastgesteld op € 322.500, vermeerderd met € 86.058,17 buitengerechtelijke kosten. In deze procedure, bijgestaan door een nieuwe belangenbehartiger, stelt de bijrijder dat er in 2017 rechtsgeldig een VSO tot stand is gekomen. De rechtbank begrijpt uit het verzoekschrift dat de bijrijder van mening is dat de VSO uit 2021 vernietigbaar is wegens (al dan niet wederzijdse) dwaling dan wel misbruik van omstandigheden: hij zou de VSO 2021 nooit zijn aangegaan als de verzekeraar hem niet in de onjuiste veronderstelling zou hebben gebracht dat de VSO 2017 niet tot stand was gekomen en hem niet onder druk zou hebben gezet een nieuwe vaststellingsovereenkomst te sluiten. De rechtbank wijst het verzoek tot een mondelinge behandeling af. Deze zaak leent zich niet voor behandeling in deelgeschil: een beslissing op het verzochte kan niet bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Tussen partijen staat immers vast dat er al een vaststellingsovereenkomst is gesloten, namelijk de VSO 2021. In het

geval toewijzend zou worden beslist op het primaire verzoek, wordt teruggevallen op de VSO 2017. Een beslissing op het primaire verzoek kan dus (evident) niet bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst, maar zou slechts uitsluitel geven over welke vaststellingsovereenkomst partijen bindt. Indien toewijzend zou worden beslist op het subsidiaire verzoek, betekent dit dat daaraan voorafgaand is geoordeeld dat de VSO 2017 niet tot stand is gekomen, en dat er – door vernietiging van de VSO 2021 – ook geen vaststellingsovereenkomst meer is. Daarmee zou de hele schadeafwikkeling weer openliggen. Het standpunt van de man dat die beslissing (wel) zou kunnen bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst, deelt de rechtbank niet. Omdat de beslissing tot afwijzing zo voor de hand lag, is het verzoek volstrekt onnodig en onterecht ingesteld en worden de kosten van de procedure niet begroot.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:1779

Zaaknummer: C/13/780380 / HA RK 25-450

Rechters: A.J. Scheijde

Advocaten: S. Demirtas en J.L.S.M. van Esser

Wetsartikelen: 1019z Rv

RECHTSPRAAK

In 2023 heeft een aanrijding plaatsgevonden. Volgens de verzoekende partij heeft de wederpartij na het verkeersongeval aan haar toegegeven dat zij door het rode stoplicht is gereden. De verzoekende partij heeft bij het tankstation vlak bij de ongevalslocatie met haar telefoon een foto gemaakt van een opname van een beveiligingscamera van het tankstation waarop een auto met een bestuurder ernaast te zien is. De auto stond naast de pomp. Daarnaast heeft zij ook een filmpje gemaakt van beelden waarop het verkeersongeval te zien is. De WAM-verzekeraar van de wederpartij heeft aansprakelijkheid voor de gevolgen van het verkeersongeval van de hand gewezen, omdat na het bekijken van het filmpje niet vaststaat dat haar verzekerde door rood is gereden. De verzoekende partij heeft vervolgens geprobeerd om een verklaring te bemachtigen van de bestuurder van de auto die volgens haar tijdens het verkeersongeval achter de wederpartij reed. Volgens haar heeft deze mannelijke bestuurder na het verkeersongeval gezegd dat de wederpartij door rood reed. Deze bestuurder kan ook verklaren dat de wedepartij dit aan de verzoekende partij heeft toegegeven. De gegevens van deze bestuurder zijn door geen van partijen of andere aanwezigen bij het verkeersongeval genoteerd. De verzoekende partij heeft het kentekenregister van de RDW geraadpleegd om de gegevens van de bestuurder van de schermafbeelding op te vragen. Hieruit bleek waar de bestuurder verzekerd was. De verzoekende partij heeft vervolgens deze verzekeraar verzocht om de NAW-gegevens van deze bestuurder aan haar te verstrekken. De verzekeraar heeft dit niet gedaan, omdat haar verzekeringnemer heeft laten weten geen getuige te zijn geweest van het verkeersongeval en daarnaast geen toestemming heeft gegeven voor het verstrekken van zijn NAW-gegevens aan de verzoekende partij. De verzoekende partij verzoekt nu

om een getuigenverhoor, waarbij onder andere de verzekeringnemer gehoord moet worden. Het getuigenverhoor wordt toegewezen, maar enkel voor zover dat verzoek ertoe strekt om anderen dan de verzekeringnemer te horen. Het verzoek tot toegang tot de persoonsgegevens wordt afgewezen. Die verwerking zou op grond van artikel 6 lid 1 onder f AVG gerechtvaardigd kunnen zijn als voldoende duidelijk zou zijn dat de verzekerde daadwerkelijk getuige van het ongeval is geweest. In dit geval is echter onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de verzekeringnemer bij het verkeersongeval aanwezig is geweest.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:2523

Zaaknummer: C/10/696375 / HA RK 25-258

Rechters: A.C. Rop

Advocaten: J. Wildeboer, L.E. Warendorf en A.H.M. van Noort

Wetsartikelen: 6 lid 1 onder f AVG

RECHTSPRAAK

Regresvordering. In 2017 heeft een aanrijding plaatsgevonden tussen een bromfietser en een voetgangster, waardoor de voetgangster lichamelijk letsel heeft opgelopen. De bromfietser heeft wegens overtreding van artikel 5 Wegenverkeerswet 1994 een strafbeschikking opgelegd gekregen. De zorgverzekeraar van de voetgangster heeft de kosten voor de medische behandelingen vergoed en heeft in 2022 de bromfietser aansprakelijk gesteld voor de medische kosten met daarbij het verzoek om de aansprakelijkstelling door te sturen naar zijn verzekeraar. De bromfietser voert aan dat hij de aansprakelijkheidsstelling heeft gemeld bij zijn WA-verzekeraar. De WA-verzekeraar heeft de materiële schade van de voetgangster vergoed. De man was in de veronderstelling dat de kwestie daarmee geregeld was. Pas door de dagvaarding is hij op de hoogte geraakt van de vordering van de zorgverzekeraar. Hij heeft toen op allerlei manieren geprobeerd contact te krijgen, maar dit is niet gelukt. Ook haar gemachtigde staat hem niet te woord. De kantonrechter overweegt dat de man niet heeft weersproken dat hij aansprakelijk is voor het ongeval. Op grond van artikel 7:962 lid 1 BW kan de zorgverzekeraar zich rechtstreeks tot de man wenden met deze rechtsvordering, ook als hij een eigen WA-verzekeraar heeft. Het is vervolgens aan hem om zijn vordering uit hoofde van zijn WA-verzekering zelf met zijn verzekeraar af te wikkelen. De kantonrechter begrijpt uit het verweer van de man dat hij een beroep doet op verjaring. Dat beroep slaagt niet. De verjaringstermijn is door de zorgverzekeraar tijdig gestuit. De kantonrechter gaat de gevorderde kosten langs. De medische kosten ter hoogte van € 1.983,60 komen voor vergoeding in aanmerking. De gevorderde buitengerechtelijke incassokosten en administratiekosten komen niet voor vergoeding in

aanmerking. Omdat de man voorafgaand aan het uitbrengen van de dagvaarding niet is aangemaand ziet de kantonrechter aanleiding om de proceskosten tussen partijen te compenseren.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 05-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:2985

Zaaknummer: 11759957 \ CV EXPL 25-8654

Rechters: A. Sissing

Wetsartikelen: 7:962 lid 1 BW en 3:310 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Regresvordering verzekeraar op gedaagde in verband met fietsongeluk tussen de gedaagde partij en de verzekerde. De kantonrechter overweegt dat de bewijslast dat het ongeval door de gedaagde partij is veroorzaakt door een overtreding van de wettelijke verkeersregels en/of een zorgvuldigheidsnorm bij de verzekeraar ligt aangezien zij zich op de rechtsgevolgen daarvan beroept. De verzekeraar is daar niet in geslaagd. Gezien het gedrag van de verzekerde op het fietspad is het aannemelijk dat ze tegen elkaar zijn aangebotst en ten val zijn gekomen door het naar links bewegen van de verzekerde. Niet is vast komen te staan dat de gedaagde partij onrechtmatig heeft gehandeld. De gedaagde partij is dus ook niet aansprakelijk voor de schade die de verzekerde heeft geleden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 12-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:3054

Zaaknummer: 11985640 \ CV EXPL 25-16531

Rechters: S.A.M. Groot

Advocaten: B. Boos en T.R.S. Franssen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In 2018 heeft een vrouw een medische behandeling ondergaan voor het afbreken van haar zwangerschap. Volgens de vrouw zijn bij de medische zorg voor, tijdens en ook na de opname in het ziekenhuis fouten gemaakt. De vrouw heeft daardoor niet alleen letsel opgelopen, ook is volgens haar door een onjuiste diagnose bij de nazorg bij haar volgende zwangerschap haar zoontje te vroeg geboren. Zij en haar partner hebben het ziekenhuis ieder voor zich maar ook als ouders van hun zoon aansprakelijk gesteld. Het ziekenhuis heeft aansprakelijkheid afgewezen. Partijen hebben geprobeerd samen een expertise door een gynaecoloog in gang te zetten, maar dit is niet gelukt omdat zij het niet eens kunnen worden over de persoon van de deskundige en de vragen die moeten worden voorgelegd. De rechtbank benoemt een deskundige en bepaalt de vraagstelling. Het onderzoek is een medisch onderzoek, maar het gaat niet om een onderzoek binnen een geneeskundige behandelingsovereenkomst. Daarom beslist de rechtbank op eigen initiatief dat de vrouw het inzage- en blokkeringsrecht toekomt zoals dat opgenomen is in artikel 7:464 lid 2 sub b BW.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1248

Zaaknummer: C/16/598968 / HA RK 25-151

Rechters: M.S.T. Belt

Advocaten: L.M.V. Douwes en P.J. Klein Gunnewiek

Wetsartikelen: 7:464 lid 2 sub b BW

RECHTSPRAAK

Een bestuurder van een personenauto is in 2016 aan de rechterkant aangereden door een vrachtwagen. De WAM-verzekeraar van de vrachtwagen heeft aansprakelijkheid erkend. Bij het ongeval liep de bestuurder letsel aan de borstkas (mogelijke ribfracturen) op. Ook heeft hij sinds het ongeval rugpijn en nekklachten en last van duizeligheid, hoofdpijn, vermoeidheid en geheugen- en concentratieproblemen. In 2022 heeft het UWV de man volledig en duurzaam arbeidsongeschikt verklaard. Partijen verschillen van mening over de vraag of op dit moment op basis van de stukken in het dossier kan worden vastgesteld dat de klachten en beperkingen die de man sinds het ongeval ervaart het gevolg van het ongeval zijn, of dat nog een medische expertise nodig is om daarover duidelijkheid te scheppen. De rechtbank kan op basis van de stukken die zich op dit moment in het dossier bevinden niet vaststellen dat de klachten en beperkingen van de man inderdaad door het ongeval zijn veroorzaakt. Zij acht een onafhankelijke medische expertise nodig om meer duidelijkheid over dat oorzakelijk verband te krijgen. Hoewel vaststaat dat de man de klachten die hij sinds het ongeval ervaart voor het ongeval niet had, dat het ongeval hoog energetisch was en dat er duidelijk een knik is in het functioneren voor en na het ongeval, is niet duidelijk of er sprake is van een (volledig) consistent en samenhangend klachtenpatroon. De rechtbank beveelt een deskundigenonderzoek en benoemt een neurochirurg als deskundige. De rechtbank laat het aan het oordeel van de deskundige over of er nog aanvullende medische informatie aangeleverd en opgevraagd moet worden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:2629

Zaaknummer: C/10/696576 / HA ZA 25-265

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten

Advocaten: mr. T Ecevit-Yegen en T. Havekes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een werkneemster verzoekt onder meer dat voor recht wordt verklaard dat haar werkgever aansprakelijk is voor de schade die zij heeft geleden tijdens haar dienstverband. De vrouw lijdt aan het syndroom van De Quervain, CMC-1 artrose en reumatoïde artritis. De partijen twisten over de vraag of de arbeidsrechtelijke omkeringsregel van toepassing is. De vrouw stelt dat zij als gevolg van de zware werkomstandigheden klachten aan handen, polsen, ellebogen en schouders is gaan ontwikkelen die tot de aandoeningen hebben geleid. De werkgever heeft de door de vrouw geschetste werkomstandigheden gemotiveerd weersproken, in het bijzonder de frequentie en de intensiteit van de werkzaamheden. De kantonrechter overweegt dat niet ter discussie staat dat het werk dat de vrouw verrichtte fysiek zwaar is, maar dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat de vrouw bloot is gesteld aan schadelijke werkomstandigheden. Verder heeft de vrouw ook geen medische stukken overgelegd waaruit volgt dat de aandoeningen door de werkomstandigheden kunnen zijn veroorzaakt. De vrouw stelt slechts dat haar bedrijfsarts mondeling tegen haar zou hebben gezegd dat het werk te zwaar was en dat zij daardoor ziek is geworden. De arbeidsrechtelijke omkeringsregel is in dit geval niet van toepassing. De volledige bewijslast rust op de vrouw. Op basis van het huidige dossier kan geen causaal verband worden vastgesteld tussen de klachten van de vrouw en de werkomstandigheden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:6278

Zaaknummer: 11646693 \ CV EXPL 25-1166

Rechters: M. Nijenhuis

Advocaten: C.H. Ruis, D.M. Gouweloos en mr. E.L.Q. van Tets

Wetsartikelen: 7:658 BW